

Siste sang før Aten

Det kunne ikke bli mer bergensk: Tre sanger for Dræggens Buekorps i Mariakirken – det var Christine Gulbrandsen siste opptreden før kursen settes mot Grand Prix i Aten.

ARILD BERG KARLSEN
SIV DOLMEN (foto)

arild.karlsen@bt.no

– Det er så godt å synge i kirken. Det er noe helt spesielt, sier Christine Gulbrandsen etter at hun – sammen med Bergen Vocalis – har sørget for at buekorpsgutter, gamlekarer og andre inviterte hadde fått vakker sang med seg på veien videre i feiringen av Dræggens Buekorps 150 års jubileum.

Avtalt for flere år siden

– Var det et bevisst valg å ha en så typisk bergensk opptreden før du reiser til Grand Prix-finalen? – Jeg synes at dette er veldig hyggelig å gjøre, men

VAKKER SANG: Iført sin nydelige bunad ga Christine Gulbrandsen de fremmøtte i en fullsatt Mariakirke vakker sang med på veien.

faktum er at dette ble bestemt flere år siden. Jeg har en onkel som er aktiv i Dræggeguttene Forening, og han spurte meg for lenge, siden om jeg kunne opptre i forbindelse med 150-årsdagen. For Christine var det de siste strofene hun sang offentlig før hun i dag setter kursen mot Aten.

Må pakke

– Nå tror jeg at jeg må komme meg hjem å pakke litt. Om noen timer reiser vi til Oslo, for søndag skal vi grytidlig opp for å rekke flyet til Hellas, sier Christine.

– Du gruer deg ikke for de kommende dagene?

– Nei, nå bare gleder jeg meg

til å komme meg ned til Aten, få begynt øvingen og få sett på hvordan scenen er osv. Det er klart jeg er spent, men jeg tror at jeg er så godt forberedt som det er mulig for meg å være, så nå må vi bare ta det som det kommer.

– Du er klar over at bookingbyråene har deg høyt oppe på sine lister?

– Ja, jeg er klar over at de ranker meg blant de ti beste, men det betyr jo ingen verdens ting. Det er publikum som med sine stemmer avgjør hvordan resultatet skal bli. Men jeg hadde selvfølgelig ikke hatt noe imot å komme blant de ti beste, smiler Christine Gulbrandsen.

Sterkt Requiem i vår tid

Kirkekonsert/klassisk

Requiem av Iver Kleive
Ingebjørg Kosmo, mezzosopran
Trond Halstein Moe, baryton
Oslo Bach-kor
Iver Kleive, orgel
Dirigent: Ragnar Rasmussen
Johanneskirken

Gjester fra Oslo med flott korsang i Johanneskirken.

Iver Kleive har funnet en god ambassadør for sin musikk i kordirigenten Ragnar Rasmussen. Kleives musikk er intens og har sterke dynamiske utslag, og dette ble klart profilert i Ragnar Rasmussens ledelse av Oslo Bach-kor.

Når en godt besøkt Johanneskirke ble grepet av Kleives Requiem er det nok mye fordi musikken virker overbevisende ekte. Den er sprunget ut av den dødsdramatikken som Iver Kleive har sett og opplevd, både i sin egen nærhet, og i vår tids terrorverden. Requiemet virker avkledd ærlig og musikken går til hjertene hos tilhørerne. Vekslingen mellom latinske tekster og Anders Hovdens landsmålssal-

mer var også svært effektivt.

Melodisk og harmonisk er stilen i Requiemet rimelig tradisjonell, men det blir aldri kjedelig. For Iver Kleive har stor fantasi, når motiver og harmoniske vendinger ofte gjentas bygges det likevel opp spenninger som mesterlig utnyttes i tekstur og dynamikk. Disse sterke dynamiske utslagene ble tatt godt hånd om av Oslo Bach-kor og Ragnar Rasmussen som på kort tid har etablert seg som en av Norges fineste kordirigenter.

Oslo Bach-kor klang storartet i Dies Irae og Tuba Mirum, men dirigenten greide å beholde intensitet og klangkvalitet også i de mer tilbakeholdte satser som Lacrimosa, Agnus Dei og Lux Aeterna. Koret sang rent og sikkert, men noen få steder sviktet det litt i konsentrasjonen slik at presisjonen ikke var helt på topp.

Ingebjørg Kosmo overbeviste med en kirkemusikalsk innlevelse som man ikke alltid finner hos operasangere. Hun har en utrolig homogen og rik

stemme, og diksjon og intonasjon er uklanderlig. Formidlingsevne og varm musikalitet er tydelig til stede, og hun har en bemerkelsesverdig fin evne til å bevare stemmens mykhet også i partier med stort volum. Det er tydelig at hun vil noe med sin tolkning og sangen engasjerer. Trond Halstein Moe har også en stor og rik stemme, men han kan til tider virke noe presset og kunne kanskje ha vist mer varsomhet i de mer reflekterende partier.

Iver Kleive viser med sitt Requiem at han er en komponist som skal regnes med. Men han er også en fantastisk orgelspiller, og i sitt akkompagnement, og i de mange introduksjoner og mellomspill utnyttet han Johanneskirkens orgel på en måte som man sjelden hører. Hvor mye som var improvisasjon og hvor mye som var notespill er det ikke godt å vite, men fra orgelpulten bar han frem sitt Requiem på storslagent vis.

ANMELDT AV
KNUT HELBEKKMO

Tidlig tirsdag morgen ble sjefredaktør Janet Weaver i Tampa Tribune i Florida arrestert for fyllekjøring. Bare noen timer etter at hun ble løslatt, ble nyheten offentliggjort av avisens nettutgave. Den første papirutgaven – onsdagsavisen – brakte nyheten om redaktørens fyllekjøring på første side.

Redaktører og andre svin

JANET WEAVER FORLOT nyhetsmøtet tirsdag og overlot til de andre redaktørene å avgjøre hvordan de ville dekke saken. Til fagbladet *Editor & Publisher* sier hun at hun er enig i beslutningen de tok i hennes fravær: «- Bare svært fremstående offentlige personer vil komme på førstesiden for første gangs fyllekjøring, men vi ønsket full åpenhet.» Det samme ønsket sjefredaktør Erling Omvik i Fredriksstad Blad da han i sin faste søndagskommentar sist januar fortalte sine lesere at han var tatt i fartskontroll og kom til å være fotgjenger det neste halve året.

DEN GAMLE VISMANN og president i Norsk Dusteforbund, Darwin P. Erlandsen, registrerte for lang tid tilbake at «Svinet er meget omtalt. Dog hører det til sjeldenhetene at folk taler om sitt eget svin (*mitt svin*). Alle taler om andres svin (*ditt svin*).» Redaktørene Weaver og Omvik er slike sjeldenheter. De har brukt samme norm på seg selv som på andre. Weaver hadde neppe noe valg, Omvik hadde det. Han kunne tidd. Det finnes kolleger i Norsk Redaktørforening som har verre ting på samvittigheten uten å fremføre noen syndsbejknelse i spaltene. Men Erling Omvik fremførte sitt *mea culpa* og fikk fortjent ros for det. Hvis redaktører som betaler sine polske snekkere svart, kjøper smuglersprit, bygger ulovlig i strandsonen eller kjører beruset hjem fra fest, fikk sine synder publisert, som om de var ordførere eller biskoper, ville det antakelig virke normerende på redaktørens privatliv. Man skal ikke undervurdere fallhøydens betydning for den gode moral.

MEN REDAKTØRERS PRIVATLIV er en like stor avsporing for den kritiske journalistikk som Kjell Inge Røkkes, Rimi-Hagens, John Fredriksens, Siv Jensens og Gerd-Liv Vallas. Takket være den oppsøkende presse vet vi at LO-sjefen har tatovert en fredsdue midt på den ryggen hun brakk i vinter. Det øker ikke det selvkritiske nivået i norsk presse om vi i tillegg skulle få vite at Aftenpostens sjefredaktør har tatovert en tiger på venstre rumpeballe (han hadde ikke det sist gang jeg så ham naken, men med ham kan man aldri vite).

I pressens Vær Varsom-plakat er det et pliktens påbud som sjelden blir løftet frem i den offentlige debatt, og aldri blir lagt til grunn for en klage til Pressens Faglige Utvalg. Punkt 1.4 fastslår at «det er pressens plikt å sette et kritisk søkelys på hvordan mediene selv fyller sin samfunnsrolle». Det er her pressens virkelige åpenhet måles, ikke i viljen til å identifisere en beruset sjefredaktør. Ordet «plikt» forekommer bare to ganger i hele Vær Varsom-plakaten. Den er full av anvisninger av hva som er rett, hva man bør unngå og hva man bør legge vekt på. Men plikt har vi bare til å «gjengi meningsinnholdet i det som brukes av intervjuobjektets uttalelser», og altså til å kritisere oss selv.

medieblikk

Sven Egil Omdal
kulturredaktør i Stavanger Aftenblad
sven.egil.omdal@aftenbladet.no

HVORDAN SKAL DENNE plikten oppfylles? I praksis innebærer pressens selvkritikk at vi alle er kritiske mot VG, Dagbladet, NRK og TV 2, og at vi en sjelden gang skriver noe negativt om vår lokale konkurrent, dersom noe så eksotisk ennå finnes. Debatten om NRKs mange underlige manøvrer for å unngå å sende Erling Borgens dokumentar kan vel sies å være pliktoppfyllende, men hvem gransker hva de tunge regionavisenes ikke publiserer, nå når de også eier de lokale, kommersielle fjernsynsstasjonene, har de største regionale nettstedene, i noen tilfeller også sender lokalradio, eller eier lokalavisene rundt seg? Hvordan skal vi sørge for at de lokale mediegiantene ikke er de eneste som unngår den kritiske offentlighet.

Jeg har besøkt Tampa Tribune flere ganger, avisen har vært et ideal for utviklingen også av de norske regionale mediehusene. Tampa Tribune bygget verdens første multimediehus, med felles redaksjonslokaler for papir, fjernsyn og nett, og ble på 90-tallet ofte brukt som referanse i norske debatter om mediekonvergens. Men da vi spurte avisens daværende sjefredaktør om det var noen samfunnsmessige problemer med en slik konsentrasjon av mediemakt, så han på oss som om vi plutselig hadde sluttet å snakke engelsk. Tanken var ham åpenbart fremmed. Med mindre Janet Weaver har lagt om linjen, er det altså ingen grunn til å tro at Tampa Tribune er like kritisk til det redaktøren foretar seg i edru tilstand som til det hun gjør nattetider etter litt for lange middager.

BEHOVET FOR MEDIEKRIK øker proporsjonalt med konsentrasjon av mediemakt. Men virkeligheten ter seg motsatt. Når makten samles i konserner og på færre hender, reduseres den åpne kritikken av måten denne makten forvaltes på. Maktkonsentrasjonen i norske medier er sterk, og kommer Siv Jensen til makten, blir den enda sterkere. Da skal NRK selges til private og pressestøtten fjernes. De som tror at pressens samfunnsrolle ivaretas best av kommersielle fjernsynskanaler anbefales en søndagskveld med TV 2 og en hvilken som helst kveld med TV 3. Det var den romerske satiriker Juvenal som først stilte spørsmålet om hvem som skal vokte vokterne. Den skal være passe satirisk – eller vært på middag med Janet Weaver – som i dag hevder at det gjør vokterne godt nok selv.